

JOSEP PUIG I CARRERAS (1943)

La darrera glosa d'avui és tot un repte. No pel Josep Puig i Carreras, que al cap i a la fi és l'homenatjat i m'ha ajudat un munt, sinó més aviat perquè no tots els dies es fa la glosa a algú que té a la família un fill amb un premi Sant Jordi de novel·la. La meva esperança, això sí, és que suposo que de moment no us dediqueu a escriure-us gloses dins de la família i trepitgem terreny inexplorat... cosa que, personalment, em tranquil·litza.

Ara seriosament, fer una glosa del Josep Puig i explicar-vos que l'ha portat a ser escollit com a Terrassenc de l'any ha estat feina fàcil. En primer terme pel seu tarannà obert, però sobretot perquè hi ha històries que no són fàcils però es poden explicar de forma senzilla, on el mèrit s'esdevé en la naturalitat d'abordar la vida i l'ajuda als altres i on, al final, ets sents orgullós de compartir ciutat i veïnatge amb qui les protagonitza.

Per començar dir-vos que parlem d'un terrassenc d'adopció, tot i que no cal anar massa lluny per trobar els seus orígens. Nascut a Ullastrell l'any 1943, fill del Benet i la Maria, el Josep Puig assenyala els seus pares com les persones que més l'han influït en el seu comportament en aquesta vida. Dues bones persones, com ho resumeix ell mateix. El pare era el barber del poble i al Josep, des de petit fins que va marxar d'Ullastrell li deien "el barbero". La seva era una família conservadora, explica, però amb un gran amor per la llengua catalana i per la música, una afició que el Josep va interioritzar i que acabarà formant part d'ell mateix.

Quan només tenia tretze anys, la seva germana Núria es va morir amb 16 anys de leucèmia. El que seria el nou secretari de l'Ajuntament, el Valentí Ponsa, va passar per casa el barber per donar el pesam acompanyat per la seva filla petita, la Montse. Només eren uns nens, però el Josep Puig encara recorda aquell dia com la primera vegada que va veure la que seria la seva dona. Després va venir la coneixença en el poble i un amor jove que s'ha mantingut fins avui. Als 17-18 anys ja es van prometre i amb vint i pocs anys ja es van casar i van venir a viure a Terrassa. Els fills no van tardar en venir: primer el Pep, després l'Anna i finalment el Toni.

Quant a estudis i professió dir que al Josep els estudis no és que li interessessin massa però el porten fins a Terrassa on passarà els darrers anys d'estudi a casa el Senyor Cima, a on recorda haver coincidit amb Miquel Font a qui curiosament també homenatgem avui. Veient que el que tenia era ganes de treballar, el senyor Cima l'ajuda a entrar a treballar amb 15 anys a Casa Torredemer. S'hi estarà durant 30 anys fins que l'empresa fa fallida. Un recorregut que comença en un principi entrant a l'oficina dels "pixatinters i on ascendirà fins a director comercial. Quan tanquen, seguirà dedicant-se al tèxtil fins a la jubilació, moment clau per aconseguir una promesa que portava anys esperant ser complerta.

I aquí toca parlar dels fills novament i, concretament del Toni, el petit de tots tres. Un apassionat dels esports, concretament del futbol, i seguint l'estela familiar, també aficionat a la música. Tampoc no en sap molta, però li agrada cantar i tocar la

guitarra. També ha fet de monitor i li agrada el tracte amb els nens i es decideix a estudiar la carrera de mestre. Tota una vitalitat que xoca amb la malaltia quan només té 22 anys.

Començarà un llarg recorregut de quatre anys en que els metges no acaben de trobar el diagnòstic i on el Toni progressivament va patint els estralls d'un càncer que li farà perdre la visió i el portarà finalment a morir amb només 26 anys. Un procés on el Toni no es rendirà i on, malgrat quedar-se cec, acabarà la carrera que havia començat.

En aquests moments, d'una llarga malaltia difícil, el Josep afirma que es va adonar que la gent els estimava molt i de les amistats que havia forjat el seu fill. Durant els 4 llargs anys de malaltia, el Toni va estar acompanyat sempre tots els minuts del dia. Moments difícils on també van rebre l'ajuda inqüestionable d'Oncolliga. Una experiència vital en la qual es va prometre a si mateix que quan es jubilà i disposés de temps es dedicaria als altres.

I així ho ha fet. I ho ha fet amb una de les coses que el Josep sembla portar més endins, la música. Quan era petit, als 12-13 anys va fer 3 cursos de solfeig. Com explicàvem abans, a casa seva la música sembla haver estat sempre present, amb la família involucrada, per exemple, en les caramelles del poble. Una tradició que el Josep ha seguit mantenint, per exemple, en les caramelles per la Fira Modernista.

Al Josep sempre li ha agradat cantar i allà on ha anat ha portat la música. Si quan els nens eren petits i es feien trobades Can Colapi amb l'Associació de mares i pares s'havia de cantar ell cantava; si s'havia de cantar a missa a la Sagrada Família, ell cantava i feia cantar. De fet, quan es va morir el Toni, la Montse i el Josep van ser conscients que no es podien quedar a casa i van decidir passar el dol cantant i així ho van fer. Es van apuntar a Coral Rossinyol i a yoga per mantenir-se ocupats.

Si em permeteu, escoltant el Josep explicar la pèrdua del Toni i veient l'actitud vital amb que la Montse i ell afronten la vida, sense perdre el somriure i parlant del Toni en present, com ho fan de l'Anna i el Pep o dels seus tres nets, se'm fa difícil no robar les paraules de Martí i Pol quan deia allò de "No tornaràs mai més, però en les coses/ i en mi mateix hi hauràs deixat l'empremta/ de la vida que visc, no solitari/ sinó amb el món i tu per companyia, / ple de tu fins i tot quan no et recordo, / i amb la mirada clara dels qui estimen / sense esperar cap llei de recompensa".

Així, com relatàvem abans, va arribar la jubilació i el Josep es va disposar a complir la seva promesa. Va consultar a amics i li van dir que anés a PRODIS. Es va oferir per ajudar i seguint l'estela de la seva passió per la música, no va passar una setmana que ja s'havia muntat un grup de cantaires per practicar i fer concerts. Una activitat que reparteix amb dos assaigs al Reina de la Pau per setmana i dos assaigs més a la Plaça del Tint. Una feina que després comparteixen amb tots aquells qui els volen acompanyar a tres concerts anuals: un al Nadal, un a la primavera i un altre a l'estiu. Una tasca que va començar a afrontar amb cançons més senzilles i que els seus cantaires poguessin conèixer i en el qual després han anat ampliant el

repertori. Han cantat des del Tren pinxo de Banyoles fins a la Bella Lola, arribant a un repertori de prop de 120 cançons. Els cantaires van canviant depenent dels nois i noies que es volen apuntar a l'activitat, cada un amb les seves aptituds i cada cantant vivint la coral d'una forma diferent però, com resumeix el Josep i així descriu perfectament l'activitat que realitzen, "ens estimem molt".

El Josep recorda amb especial emoció totes les vegades que han anat a alguna escola a cantar o també, com no, el primer cop que van cantar davant un Teatre Principal ple fins a vessar com a "teloners" de l'obra de teatre de PRODIS. S'ha de dir que aquí hi va haver una mica de desgovern perquè els cantaires acabada l'actuació volien anar a saludar a les seves famílies... però ei, en les actuacions que van seguir es van organitzar i ara les abraçades i salutacions es deixen pel final de l'acte.

Aquesta, però, no ha estat la única activitat del Josep per complir amb la promesa realitzada. Aquest terrassenc de l'any tenia molt clar que volia anar tant si com no a Oncolliga a donar un cop de mà.

Plantejant que podia fer per ajudar li van proposar fer-se càrrec de la coral de **laringectomitzats** d'Oncolliga. La coral s'havia engegat tres anys abans gràcies a l'ajuda del **Carles Llongueras**, terrassenc de l'any just l'any passat, i també amb la implicació inestimable del ja desaparegut **Felix Sobrado**, Terrassenc de l'any el 2004 i, com el descriu el Josep Puig, l'alma mater de la coral.

La coral només és una de les múltiples iniciatives del Centre de Recuperació de laringectomitzats d'Oncolliga. Aquí destacar que la tasca realitzada dins el centre per la rehabilitació integral de les persones operades de càncer de laringe no és fàcil: implica a les persones laringectomitzades la readaptació integral en tots els aspectes: físic, psíquic i social. Això implica als afectats no només haver de fer front a una greu malaltia sinó un treball intens per adaptar-se a una nova realitat, una nou aprenentatge per recuperar la parla... Un procés on s'ha demostrat justament que una activitat com cantar millora la veu i també millora l'autoestima. Però, també implica un repte dins el repte, pel qual la necessitat de tenir una persona al capdavant de la coral amb el talent i amor per la música com el Josep Puig esdevé necessària.

Des del primer dia que es va posar a treballar amb la coral de laringectomitzats el Josep va lluitar per tenir un pianista que l'ajudés a facilitar el cant als seus membres. Una col·laboració en la qual ara l'ajuda el Joan Ferrer. Amb un assaig per setmana i tres concerts durant l'any, aquest terrassenc de l'any creu fermament en aquest projecte i sempre espera animar a més persones dins el Centre perquè s'uneixin a la coral.

Activitats el Josep combina amb una vida on presumeix dels seus tres nets, l'Anna, l'Alex i Nil i on destaca també com un tresor tots aquells amics que ha anat fent a la vida i que encara es mantenen, des del grup dels sopars als amics de la mili, que encara continua veient un cop l'any.

En definitiva, la història d'un home senzill i desinteressat, que com tots els altres terrassencs i terrassenques de l'any es pregunta perquè li han atorgat aquest honor. Amb aquesta glossa ho hem intentat explicar. Però si s'hagués de destacar només una cosa, una sola cosa, seria fàcil triar: si totes les persones que conformen aquesta ciutat, quan es fan una promesa a si mateixos o als altres, la complíssim, segurament tot aniria més rodat. I, el Josep Puig, un dia es va fer una promesa i s'ha traduït amb un compromís amb la gent a qui podia ajudar. I, justament per això, és un honor poder acabar dient enhorabona Terrassenc de l'any.